

Opa's bijzondere reis

Samen herinneren

Angelique van Os

Schrijver: Angelique van Os

Coverontwerp:

ISBN: 9789403745381

© Angelique van Os

Hoofdstuk 1: Sofie en haar geliefde opa

Sofie was een vrolijk meisje van negen jaar oud, met haar mooie zwarte krullen en een eindeloze nieuwsgierigheid die haar vaak in de meest wonderlijke avonturen leidde. Maar bovenal hield ze van haar opa. Opa was haar held, de man met de twinkeling in zijn ogen die haar de mooiste verhalen vertelde voor het slapengaan. Zijn glimlach kon de donkerste dagen opfleuren, en zijn knuffels voelden als een warm deken van liefde waarin ze zich veilig voelde.

Opa was altijd een bron van wijze raad geweest, zijn levenservaring doorspekt met humor en liefde. Hij had Sofie geleerd hoe ze moest vliegeren op winderige dagen in het park, hoe ze de perfecte pannenkoeken moest bakken op zondagochtend en hoe ze de sterren moesten tellen aan de nachtelijke hemel. Samen hadden ze avonturen beleefd in de achtertuin, waar ze op zoek gingen naar schatten tussen de struiken en verstoppertje speelden achter de oude eikenboom.

Maar het waren niet alleen de avonturen die hen bonden; het waren de kleine, alledaagse momenten die hun band versterkten. Samen koekjes bakken op een regenachtige middag, de geur van versgebakken lekkernijen die de keuken vulde terwijl ze deeg rolden en grappige vormpjes uitstaken. Of de rustige momenten op de veranda, zittend in de schommelstoel terwijl ze naar de zonsondergang keken en luisterden naar de geluiden van de natuur om hen heen.

Sofie en haar opa waren echt twee handen op één buik, ze wisten alles van elkaar. Van geheime knipoogjes tijdens familiefeestjes tot fluisterende gesprekken voor het slapengaan, er was geen geheim dat ze niet met elkaar deelden. Sofie voelde zich gezegend met zo'n speciale band en ze koesterde elk moment dat ze met haar opa doorbracht.

En dus werd het een vast ritueel voor Sofie om iedere dag even langs opa te gaan, soms om even een kopje thee te drinken en te kletsen over haar dag op school, soms om gewoon even gedag te zeggen en hem een knuffel te geven.

Voor Sofie was er geen groter geluk dan de
warmte van opa's glimlach en de
geruststellende aanwezigheid van zijn hand in
de hare.

Hoofdstuk 2: Opa's eerste vergeetachtigheid

Op een warme zomerdag, terwijl de bloemen in de tuin bloeiden en de vogels vrolijk zongen, merkte Sofie iets vreemds op aan haar geliefde opa. Terwijl ze samen in de tuin speelden, leek opa moeite te hebben met het vinden van zijn gereedschap. Zijn handen tastten onhandig rond in de schuur, zijn frons dieper wordend met elke mislukte poging om zijn favoriete schep te vinden.

Sofie keek bezorgd naar haar opa, wiens ogen nu niet meer twinkelden zoals vroeger. "Opa, bent u iets kwijt?" vroeg ze voorzichtig, terwijl ze hem hielp zoeken tussen de gereedschapskisten en stapels potten met planten. "Ik kan mijn schep niet vinden, Sofie," mompelde opa, zijn stem gevuld met frustratie. "En ik weet ook niet meer welke bloemen ik hier heb geplant."

Het raakte Sofie diep om haar geliefde opa zo te zien worstelen. Het leek alsof er een wolk van verwarring over zijn gebruikelijk heldere geest was gekomen. In de dagen die volgden, werden

de momenten van vergeetachtigheid frequenter. Opa vergat waar hij zijn bril had neergelegd, welke dag het was en soms zelfs Sofies naam. Het brak haar hart om te zien hoe hij worstelde met zijn geheugen, een man die altijd zo vol leven en wijsheid was geweest.

Maar ondanks haar verdriet beloofde Sofie zichzelf dat ze er altijd voor opa zou zijn, net zoals hij er altijd voor haar was geweest. Ze zou hem helpen herinneren, hem steunen en hem laten zien dat hij nooit alleen zou zijn in zijn strijd tegen de vergetelheid. Samen zouden ze elke uitdaging aangaan, hand in hand, zoals ze altijd hadden gedaan.

Hoofdstuk 3: De doktersafpraak

Sofies ouders maakten zich ook steeds meer zorgen over opa's toenemende vergeetachtigheid. De kleine incidenten in de tuin waren uitgegroeid tot frequente momenten van verwarring en desoriëntatie, waardoor het duidelijk werd dat er meer aan de hand was dan alleen maar verstrooidheid. Bezorgd en met een zwaar gemoed besloten ze om een afspraak te maken met de dokter, in de hoop antwoorden te krijgen op hun vele vragen.

Op de dag van de afspraak brachten ze opa naar de spreekkamer, waar een vriendelijke arts geduldig naar zijn symptomen luisterde en enkele tests uitvoerde. Sofie, zittend naast opa in de wachtkamer, voelde de spanning in de lucht hangen als een zware deken. Ze hield opa's hand stevig vast, een geruststellend gebaar in de onzekere tijden die voor hen lagen.

Eindelijk kwam de dokter de spreekkamer binnen en nam plaats tegenover het gezin. Met een kalme en begripvolle stem legde de arts uit dat opa leed aan de ziekte van Alzheimer, een slopende aandoening die zijn geheugen

langzaam maar onverbiddelijk zou wegnemen. Sofie begreep niet helemaal wat dat betekende, maar ze zag de zorgen in de ogen van haar ouders en wist instinctief dat het ernstig was.

Terwijl de dokter verder uitlegde over de progressieve aard van de ziekte en de uitdagingen die het gezin te wachten stonden, voelde Sofie een brok in haar keel ontstaan. Haar geliefde opa, de man die altijd zo vol leven en wijsheid was geweest, zou langzaam verdwijnen voor haar ogen. Het was een harde realiteit om te accepteren, maar Sofie wist dat ze sterk moest zijn, niet alleen voor zichzelf, maar ook voor opa en haar familie. Hun reis door de mist van Alzheimer was pas net begonnen, maar ze zouden het samen doorstaan, hoe moeilijk het ook zou worden.